

זוהי תמונה שאין שנייה לה - צנחן קטוע-רגל צונח לים בחוף אשדוד

רופאיו הצליחו להציל את הרגל. הם נימ-
נעו בכל מחיר מקטיעה. בנדה יצא מבית-
החולים עם שתי רגליים. כשהוא נשען על
קביים צורך בנדה לקבוצה של ארבעה פצו-
עי מלחמת-ששת-הימים שנסעו להבראה ב-
אוסטריה, על-חשבון ממשלת אוסטריה.
כשחזר בנדה לארץ, עמדה לפניו הברירה
להשתחרר, לחזור לביתו שבקיבוץ חצור
בדרום - או להמשיך את שירותו הצבאי.
הוא בחר בדרך השנייה.

הוא חזר לשירות פעיל, שימש כקצין
מיכצעים באחת מיחידות הצנחנים.
כדי להוכיח לעצמו ולאחרים שפיצעתו
במלחמה לא פגעה בכושרו הקרבי, עמד
בנדה על כך שיתגן לו לצנחה. הוא צנח
ליים צניחה שעברה ללא תקלות. אלא שדווקא
או החלו הסיבוכים ברגלו הפגועה. הוא
נתקף בדלקת של כלי-הדם. הכאבים ברגל
הימנית, הפגועה, חזרו להציק לו. כולם
דיברו על כך שהפיתרון היחיד הוא - קטי-
עה חלקית של הרגל.

"הייתי מוכן כבר לכך מבחינה נפשית",
הודה בנדה. "מצב הרגל שלי היה לא לפה
ולא לפה. החלטתי להיכנס לניתוח קטיעה".
לפני ארבעה חודשים נכנס בנדה לבית-
החולים. למחרת הניתוח כבר צעד על שתי
רגליים. אלא שאחת מהן היתה רגל תוחבת
- פרוטזה.

***

להמשיך - כרגיל

עתה נראה היה שהקץ הקץ על
הקאריירה של רבי-סרן בן-דוד כצנחן
קרבי. בהיסטוריה של הצניחה לא ידוע
על אף צנחן שהמשיך לצנח כשהוא קטוע
רגל או נעזר על-ידי פרוטזה.

צנחן נפג רגל יאחזק

אבל בנדה החליט להוכיח שהדבר אפשרי
וניתכן. הוא סירב להשלים עם גורלו, בחר
להתמודד עימו ולהראות לכל שכושרו ה-
גופני היום, כשהוא קטוע-רגל, אינו נופל
מכושרו בתקופה בה היו לו שתי רגליים
בריאות.

"הצבא הוא בשבילי דרך-חיים", אמר בני
דה, "אני מוצא סיפוק בעבודה הזאת ואינני
סבור שההגבלה הגופנית שלי היא כזו
שמבחינתי האישית לא אוכל להגיע לביצור
עם אותם מבצע אדם שלם בגופו".

רק אלה שהכירו את סיפור-חיו של בני
דה הבינו את הדחף העצום שפיעם בקירבו
להמשיך בשירות צבאי קרבי פעיל.

הוא נולד בתל-אביב, לאב שעלה מעדן
בגיל 12, ולאם שעלתה מעיראק. את אביו
כימעט ואינו זוכר. הוא טבע במלחמת ה-
עולם השנייה, באונייה של הצי הבריטי
שהובילה יחידת-נהגים פלשתיאנית בצבא

לכוח שנשאר עם המגיד ואשר נתקע תחת
אש חזקה של המצרים.

בנדה היסנה אחורה את היחידה לעבר
גזירת-המגיד. הוא לא הבחין במספר חיי-
ליום מצריים ששבו לאייש את התותחים ה-
אנטי-טנקיים שנשארו על המוצב. במטח ראי-
שון אשר ירו על הזחל"מים של בנדה נפגע
הזחל"ם שלו שוב וכן גם זחל"ם המי"מ
שנע אחריו.

פגז התותח פגע בדלת הימנית, הרג במי-
קום שלושה חיילים שהיו בזחל"ם. ענן
עשן שחור היתמר מעל הזחל"ם, שהחל
לבעור. בנדה עצמו נפצע. הוא הרגיש את
רגלו הימנית תלייה על בלימה. הקשר שלו,
האיש היחיד שנשאר בריא ושלם בזחל"ם,
הצליח לחלץ אותו מתוך האש, כשהוא
טובל, נוסף לפציעה, ממספר כחיות.

***

בחזרה לצנחנים

עבור רבי-סרן בן-דוד הסתיימה המלי-
חמה מיספר שעות אחרי שהחלה. הוא
נשאר בנקודת איסוף-הפצועים על המוצב.
למחרת בבוקר סינו אותו לאיזור צומת
רפיח. משם הוטס בהליקופטר לבית-החולים
בפנים הארץ.

בבדיקה הוברר, שרסיס הפגז אשר ריסק
את רגלו, גרם לו שלושה שברים: שניים
בשוק ואחד בכף הרגל. נוסף לזאת, איבדו
הרופאים פגיעה רצינית במערכת כלי-הדם
ברגל, וקריעה מוחלטת של מערכת-העצבים
מן הקרסול ומטה.

אולם הרופאים לא אמרו נושא. אחרי
סידרה ארוכה של ניתוחים, נראה היה ש-

לצנחן שתי רגליים בריאות, שבעזרתן עליו
לבצע את גילגול-הצנחנים, בשעת הנחיתה
על הקרקע, לבלום בכך את עוצמת-החב-
טה של נפילתו.

ולרבי-סרן בנדה יש רגל אחת. רגלו
השנייה, נקטעה מהכרך ולמטה אחרי שנפצע
במלחמת-ששת-הימים.

***

אחד הקרבות המרים

יה זה ביום הראשון למלחמה. בנדה
1 - או בדרגת סרן - הוביל יחידת
צנחנים בזחל"מים להסתערות על מוצבי-
רפיח. קרבי-ההבקעה של מוצבי הצבא ה-
מצרי במקום ידוע כאחד הקרבות המרים
והקשים ביותר במלחמת-ששת-הימים. ה-

טנקים, שדהרו בראש הכוח הפורץ, שטפו
את המוצבים המצריים שהשתערו לאורך
תשעה קילומטר. על הצנחנים, אשר נעו
בעיקבותיהם, הוטל תפקיד-הסיוור. המצרים
לא נטשו עמדותיהם או את תעלות-הקשר
- והיה צורך ללחום מעמדה לעמדה, כש-
באגפים מופיעים מדי פעם טנקים מצריים.

בנדה לחם, משך שלושה
שעות רצופות. ואז, בשעה ארבע אחרי-
הצהריים, נפגע זחל"ם-הסיקור של בנדה.
פגז ריסק את מכשיר-הקשר שלו, המפה
והרגלים שהיו בזחל"ם נשרפו. אולם בנדה
לא נפגע. אותה שעה הגיע רץ בהול מה-
מגיד והוציק את יחידתו של בנדה לסייע

"אתה משוגע!" פסק הרופא האור-
טופד והוסיף בהחלטיות: "לא אסכים
לזה לעולם!"

בחזר הקבלה ישב אז רבי-סרן גבוה
קומה ושחרחר, כשלאישו כומתת-צנחנים
אדומה. היה זה אחד הצנחנים המעולים וה-
והתיקים בצה"ל, רבי-סרן דויד ("בנדה") בן
דויד, שמאחוריו נסיון עשיר של 12 שנות
צניחה, כמדריך בבית-ספר לצניחה וכצנחן
חופשי.

בפיו של בנדה, בן ה-29, נשוי ואב לשני
ילדים, היתה בקשה פשוטה-לכאורה: "אני
רוצה אישור לצנחן!"

כל מי שמע את התביעה הפשוטה הוו
מפיו, סקח עליו זוג עיניים תמהות, חייך
במבוכה, כמי ששומע הלצה גרועה, ופטר
אותו בהערה: "אתה לא נורמאלי!"

בבית-הספר לצניחה של צה"ל אמרו לו
שאת שוב ושוב. לבסוף, כשלא הפסיק
להסציר, החליטו: "תביא אישור מרופא ואז
תוכל לצנחן!" איש לא האמין כי ימצא
רופא שיתן לבנדה את האישור המבוקש. ו-
בנדה גם לא מצא רופא כזה.

כי כל אחד יודע שבכדי לצנח דרושות

החלום בנדה (משמאל), אחרי שנת-
ייתם מהוריו, מצולם כאן
קטייס במטוס קרבי - אך המטוס מצוייר.